

Arrest

nr. 70 919 van 29 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 28 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 september 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN DER LINDEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 1 september 2009 in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving als student.

1.2. Op 24 november 2009 verkreeg verzoeker een elektronische E-kaart, geldig tot 3 november 2014.

1.3. Op 13 oktober 2010 werd verzoeker afgeschreven naar Nederland.

1.4. Verzoeker diende op 17 januari 2011 een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als student.

1.5. Op 18 mei 2011 nam de gemachtigde van de burgemeester van de stad Leuven de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoeker werd een bijkomende termijn van één maand gegeven om alsnog een aantal overtuigingsstukken over te maken.

1.6. Op 1 september 2011 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat de op 17 januari 2011 ingediende aanvraag uit het Rijksregister diende te worden verwijderd, aangezien verzoeker – nu hij minder dan één jaar afwezig was van het Belgische grondgebied – recht had op herinschrijving en zijn verblijfsrecht had behouden.

1.7. Tevens op 1 september 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [R. E.]

[...]

van Nederlandse nationaliteit

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als student op 01.09.2009 en verkreeg op diezelfde datum de bijlage 8. Uit het administratief dossier blijkt echter dat intussen de situatie van betrokkene geheel gewijzigd is.

Betrokkene verbleef enige tijd in het buitenland en legde bij terugkeer volgende documenten voor betreffende de huidige activiteiten: een inschrijvingsbewijs als werkzoekende bij de VDAB, een uitnodiging van de VDAB om aanwezig te zijn bij een informatievergadering over de vooropleiding 'social profit voor anderstaligen'.

Uit voorgelegde documenten kan vooreerst niet worden opgemaakt dat betrokkene nog steeds student is. Immers, de uitnodiging tot een informatievergadering over een beroepsopleiding bewijst niet dat betrokkene ook daadwerkelijk de beroepsopleiding zal volgen, over voldoende bestaansmiddelen kan beschikken tijdens deze opleiding en een geldige ziektekostenverzekering heeft overeenkomstig de bepalingen zoals opgenomen in art 50, §2, 5° van het KB van 8.10.1981.

Betrokkene kan evenmin het verblijfsrecht behouden als werkzoekende. Ondanks het bewijs van inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling, maakt betrokkene immers niet aanneemelijk een reële kans op tewerkstelling te maken (art 50, §2, 3° van het KB van 8.10.1981). Betrokkene legt niets voor ter staving van die reële kans op tewerkstelling. De uitnodigingsbrief voor de informatievergadering betreffende de opleiding bewijst eigenlijk niets betreffende deze kans. Vooreerst omdat die uitnodiging geen bevestiging is dat betrokkene daadwerkelijk de opleiding zal volgen en ten tweede omdat niet uit de uitnodiging blijkt dat na de opleiding betrokkene mogelijks aan de slag kan. Het dossier bevat verder geen enkele informatie over de werkervaring van betrokkene, aanbevelingen van voormalige werkgevers, diploma's, talenkennis, bijzonder vaardigheden, bewijzen van sollicitaties, resultaten van sollicitaties edm.

Gezien deze gegevens in het dossier, kan er besloten worden dat betrokkene niet meer voldoet aan de voorwaarden van art 40 §4 van de wet van 15.12.1980 en dient er dan ook overeenkomstig art 42bis §1 van diezelfde wet een einde gesteld te worden aan zijn verblijfsrecht.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de formele motiveringsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“De Wet van 29 juli 1991 legt de formele motiveringsplicht op die in artikel 3 bepaalt dat de bestuurs-handeling “afdoende” moet zijn, d.w.z. de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Mechelen, Kluwer, 2006, p. 693).

Verzoeker ontving op 18 mei 2011 de bijlage 20 op grond van de aangekruiste motivering dat hij “niet binnen de gestelde termijn” heeft “aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de unie.”

Verzoeker kreeg nog een maand om de “vereiste” documenten over te maken.

De bestreden beslissing van “bijlage 21” gaat voort op de motivering van de beslissing van “bijlage 20”. Immers zonder deze laatste beslissing had de onderhavige bestreden beslissing niet genomen kunnen worden. De beslissing van “bijlage 20” en dus ook haar motivering maakt bijgevolg onbetwistbaar hiervan deel uit.

Op basis van hoger vermelde nietszeggende gestandaardiseerde stijlformulering was het voor verzoeker onmogelijk uit te maken aan welke voorwaarden hij diende te voldoen om te kunnen genieten van een recht van verblijf van meer dan drie maanden en welke documenten hiertoe nodig waren.

De wetsbepaling met de bewuste voorwaarden is niet eens meegedeeld:

Het doel van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, met name betere informatie van de bestuurde en het vergemakkelijken van het juridische toezicht wordt niet bereikt door verwijzingen naar wetsbepalingen die geen enkel verband houden met de vestigingsaanvraag in casu. (RvV 20 juni 2007, nr. 12.891)

Vermits de geciteerde aangekruiste “motivering” absoluut ondermaats is en deze het voor verzoeker onmogelijk maakte in te schatten [w]a[t] precies van hem verlangd werd, is het duidelijk dat de formele motiveringsplicht is geschonden.”

3.1.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 1 september 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij stelt vast dat het eerste middel gericht is tegen de beslissing van 18 mei 2011. Verzoeker hekelt immers het feit dat in de motivering van die beslissing de reden van de beslissing aangekruist werd in een reeks van mogelijkheden. Hij beweert dat hij op basis van die beslissing niet wist hoe hij het recht op verblijf had moeten aantonen.

Verwerende partij is van mening dat deze beslissing nochtans definitief is geworden, daar de wettelijke beroepstermijn om de beslissing aan te vechten reeds lang verstreken is.

Was de beslissing van 18 mei 2011 voor verzoeker onduidelijk, of was hij van mening dat de motiveringsplicht werd geschonden, dan had hij ofwel deze beslissing kunnen aanvechten binnen de voorziene wettelijke beroepstermijn, ofwel had verzoeker zich kunnen informeren over de aard van de bewijzen die hij zou kunnen voorleggen om zijn recht op verblijf te verdedigen. Verzoeker is echter passief gebleven. Dit kan onmogelijk tot gevolg hebben dat de thans voorliggende beslissing vernietigd moet worden.

De thans bestreden beslissing heeft een geheel eigen motivering, waaraan verzoeker in zijn eerste middel totaal voorbij gaat.

Verzoeker voert een motiveringsgebrek aan, maar dit beweerd motiveringsgebrek staat los van de thans bestreden beslissing.

Het eerste middel is derhalve onontvankelijk.”

3.1.3. De Raad stelt vast dat, zoals verweerder terecht aangeeft in zijn nota, de verwoorde kritiek in het eerste middel in wezen is gericht tegen de motivering van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Leuven van 18 mei 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze laatste beslissing – los van de vraag of deze nog aanwezig is in het rechtsverkeer – maakt evenwel niet het voorwerp uit van huidig beroep.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, gaat de motivering van de thans bestreden beslissing ook niet voort op de motivering van voormelde beslissing van 18 mei 2011 en kan bijgevolg evenmin gesteld worden dat de motivering van de beslissing van 18 mei 2011 “onbetwistbaar” deel zou uitmaken van de motivering van de in voorliggende zaak bestreden beslissing. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt namelijk dat verzoeker op 1 september 2009 in het bezit werd gesteld van een verklaring van inschrijving als student en op 24 november 2009 een elektronische E-kaart verkreeg. Verzoeker werd op 13 oktober 2010 afgeschreven naar Nederland, maar meldde zich op 17 januari 2011 opnieuw aan bij de administratieve diensten van de stad Leuven. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 1 september 2011 dat de op 17 januari 2011 geacteerde aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving uit het Rijksregister diende te worden verwijderd, aangezien verzoeker – nu hij minder dan één jaar afwezig was van het grondgebied – recht had op een herinschrijving. Hij stelde hierbij dat het gegeven dat de stad Leuven op 17 januari 2011 was overgegaan tot het acteren van deze nieuwe aanvraag “onrechtmatig” was omdat diende te worden aangenomen dat verzoeker zijn verblijfsrecht had behouden. De thans bestreden beslissing waarin wordt overgegaan tot de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker moet derhalve volledig los te worden gezien van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Leuven van 18 mei 2011 waarin de toekenning van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden werd geweigerd en die door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid evenzeer als onrechtmatig werd beschouwd.

Door te betogen dat de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Leuven van 18 mei 2011 niet afdoende gemotiveerd is toont verzoeker niet aan de motivering van de thans bestreden beslissing die werd genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid genomen is met miskenning van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat de motieven in rechte en in feite die de bestreden beslissing onderbouwen duidelijk zijn weergegeven en dat verzoeker derhalve in de mogelijkheid is om met kennis van zaken de hem ter beschikking staande rechtsmiddelen aan te wenden. Aan het normdoel van de formele motiveringsplicht is dus voldaan.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Behalve hoger vermelde inbreuk op de formele motiveringsplicht, heeft verwerende partij tevens nagelaten rekening te houden met de volledige toepasselijke wetgeving enerzijds en met alle elementen van het dossier anderzijds hetgeen zowel een inbreuk op de materiële als de formele motiveringsplicht inhoudt.

Uitdrukkelijk motiveren betekent het opgeven van de redenen van de rechtshandeling, zodat de (bestaande) materiële met een formele motiveringsplicht werd aangevuld. Daaruit vloeit voort wat onder de opgelegde motivering moet worden verstaan: ‘de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen’, die ook nog ‘afdoende’ moeten zijn. De driedelige inhoud van de materiële motiveringsplicht behoort dus integraal tot de formele motiveringsplicht: de juiste en draagkrachtige juridische en feitelijke redenen van de beslissing moeten worden vermeld. (P. Van Orshoven, “Uitdrukkelijke motivering van “fiscale bestuurshandelingen”, De Fiscale Koerier, 91/506)

De motivering van “bijlage 21” is bovendien allesbehalve volledig en schendt derhalve de materiële motiveringsplicht.

1.

De motivering spitst zich namelijk volledig toe op de 2 voorwaarden van artikel 40, §4, 1° en 3° van de Wet van 15 december 1980, nl. de mening dat verzoeker niet bewijst dat hij een reële kans maakt om te worden tewerkgesteld enerzijds, en anderzijds dat hij evenmin bewijst nog student te zijn.

Er wordt echter volledig voorbijgegaan aan de derde bestaande voorwaarde zoals geformuleerd in artikel 40, §4, 2°:

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

Het feit dat het bestaan van deze voorwaarde in hoofde van verzoeker niet weerlegd wordt, maakt reeds een schending uit van de materiële motiveringsplicht.

2.

Bovendien heeft verwerende partij bij het inschatten van de kansen van verzoeker op de arbeidsmarkt ook helemaal geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker als Nederlander het Nederlands machtig is hetgeen uiteraard wél een element is dat zijn reële kans op tewerkstelling verhoogt. Er is dus evenmin gemotiveerd waarom hij met deze kennis een reële kans op tewerkstelling niet aannemelijk maakt

Verwerende partij heeft dus geen rekening gehouden met alle elementen van het dossier waardoor opnieuw de materiële motiveringsplicht is geschonden.

Verzoeker vordert derhalve de nietigverklaring van de beslissing wegens schending van de materiële motiveringsplicht."

3.2.2. Verweerder repliceert in de nota als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker na de uitdrukkelijke vraag vervat in de beslissing d.d. 18 mei 2011, een inschrijvingsbewijs als werkzoekende bij de VDAB heeft voorgelegd en een uitnodiging van de VDAB om aanwezig te zijn bij een informatievergadering over de vooropleiding social profit voor anderstaligen.

Verzoeker heeft op geen enkele manier bewezen, zoals ook wordt vastgesteld in de beslissing, dat hij over voldoende bestaansmiddelen kan beschikken tijdens deze opleiding en dat hij over een geldige ziekteverzekering beschikt.

Verzoeker maakt niet duidelijk met welke informatie, door hem aangeleverd, ten onrechte geen rekening werd gehouden in de beslissing. Uit de voorgelegde en voormelde documenten kan inderdaad onmogelijk worden opgemaakt of verzoeker wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen en een ziekteverzekering beschikt.

Dat verzoeker het Nederlands machtig is, is geen voldoende bewijs dat hij een reële kans op tewerkstelling maakt. De taal beheersen van het land waarin men leeft, kan inderdaad het vinden van werk vergemakkelijken. Maar het is niet omdat men Nederlands kent, dat meteen ook aangetoond is dat men gemotiveerd is om werk te vinden of een daadwerkelijke kans op tewerkstelling maakt. Het dossier bevat geen enkele aanwijzing dat hij aan het solliciteren is, er is geen informatie over eerdere werkervaring, noch zijn er aanbevelingen van werkgevers, diploma's, bewijzen van talenkennis, bijzondere vaardigheden, resultaten van sollicitaties, enz...

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de beslissing foutief gemotiveerd zou zijn, en wijst geen enkel document of argument aan waaruit kan worden afgeleid dat hij inderdaad kans maakt om tewerkgesteld te worden. Het enkele feit dat hij het Nederlands machtig is, geeft zoals gezegd onvoldoende garantie op het vinden van werk. Verzoeker maakt het tegendeel ook niet aannemelijk.

Verzoeker heeft geen schending van de formele en materiële motiveringsplicht aannemelijk gemaakt.

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

[...]"

3.2.3.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

3.2.3.2. In de mate dat verzoeker betoogt dat verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de *“volledig toepasselijke wetgeving”* en met *“alle elementen van het dossier”*, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Allereerst betoogt verzoeker dat verweerder is voorbijgegaan aan het feit dat artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet voorziet dat de burger van de Unie die over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt ook over een verblijfsrecht beschikt. Er blijkt evenwel niet welk belang verzoeker heeft bij dit onderdeel van het middel, nu hij geen stukken aanbrengt waaruit blijkt dat hij zou voldoen aan de voorwaarden die gesteld zijn in 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en het feit dat hij kan genieten van tweedelijns-rechtsbijstand een indicatie inhoudt dat hij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt. De Raad wijst er ten overvloede op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 1 september 2009 een verklaring van inschrijving verkreeg als student en vervolgens enkel stukken aanbracht waaruit kan afgeleid worden dat hij de bedoeling had actief te worden op de Belgische arbeidsmarkt. Verzoeker deed nooit een aanvraag om als burger van de Unie in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet tot een verblijf toegelaten te worden en bracht nooit enige inlichting aan waaruit verweerder kon afleiden dat hij onder het toepassingsgebied van voormelde wetsbepaling zou kunnen vallen. Hij kan dan ook niet worden gevolgd waar hij betoogt dat het aan verweerder toekwam aan te tonen dat hij niet voldeed aan de voorwaarden vervat in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast stelt verzoeker dat verweerder bij het inschatten van zijn kansen op tewerkstelling geen rekening heeft gehouden met het feit dat hij Nederlands spreekt en dit zijn kansen op tewerkstelling vergroot. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de door verzoeker aangebrachte stukken niet toelaten vast te stellen dat hij een reële kans op tewerkstelling heeft. Verzoeker betwist deze vaststelling op zich niet. Er moet verder worden geduïd dat verzoeker, door voor te houden dat een vreemdeling die de Nederlandse taal machtig is een grotere kans heeft op een tewerkstelling in België dan een vreemdeling die deze taal niet beheerst, niet aantoonde dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat niet blijkt dat verzoeker een *“reële kans”* op tewerkstelling heeft. Er dient daarenboven opgemerkt te worden dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zelf een degelijke kennis heeft van de Nederlandse taal. Verzoeker legt aangaande zijn talenkennis immers geen stuk voor en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat Nederlands geenszins zijn moedertaal is, nu hij zich bij aankomst in België in 2009 inschreef voor het volgen van Nederlandse lessen in het centrum voor volwassenenonderwijs te Leuven en tevens niet betwist is dat hij in 2011 het voornemen had een opleiding *“voor anderstaligen”* te volgen via de VDAB.

Verzoeker toont met zijn betoog geen schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK